

AMB L'ARRIBADA DE LA DEMOCRÀCIA
EL PROGRÉS VA FER VIA AMPLA

Jordi Badia

Periodista

L'estat de quin benestar (1)

Quan jo era petit, vull dir fa una quarantena llarga d'anys, sortia de l'escola i anava directament a casa. Hi trobava la mare, que treballava de modista. Berenava, feia els deures... El pare era el comptable d'una empresa petita i arribava molt tard i, encara, amb assentaments per fer que quadressin el *debe* i l'*haber*. Aquells rail, els de casa eren els que costaven de casar. Als deu o onze anys, vaig començar a anar un parell de dies a jugar a futbol amb el Sabadell i, als tretze, vaig passar-me al ping-pong, que n'hi dèiem llavors, amb la SCR El Ciervo, que venia a ser com l'ateneu del barri de Gràcia, de Sabadell. Mai no vaig fer cap altra activitat extraescolar. Amb l'anglès, m'hi vaig posar força més tard.

DE QUAN ERA PETIT, TAMBÉ recordo com si fossin ara les visites del doctor Molins. Era el metge que teníem de capçalera. El vam tenir molts anys. I d'un home menut, amb ulleres, que venia cada mes a cobrar el rebut de la mútua. Un dia, el doctor Molins va deixar de venir i en el seu lloc va passar a visitar-nos el seu fill. Però, va durar poc temps. Perquè tot d'una tot va canviar i el metge ja no va ser una persona coneguda que et venia a casa quan estaves empicocat, sinó un senyor amb bata blanca, sempre un de diferent, que rarament parlava català i que havies d'anar a veure a la Seguretat

LLUÍS ROMERO

Social, fer una estona de cua per agafar el volant i el número de torn, esperar que et cridesin en una sala d'espera atapeïda de persones tan malaltes com tu...

ARA TOT ÉS MOLT DIFERENT. Quaranta anys llargs, el temps d'una generació i mitja, si fa no fa, i l'arribada de la democrà-

cia, han donat perquè el progrés, diguem-ho així, hagi fet via ampla.

ELS MEUS FILLS PETITS FAN de tot. Quan surten de l'escola, van a fer música, teatre, dibuix, anglès... i el nen, més gran, hi afegeix futbol i, com que ja en té l'edat, l'hem apuntat al cau, també. Activitat

amunt, activitat avall, fan les mateixes que fan els seus companys d'edat. Que facin totes aquestes activitats està molt bé, creiem que les han de fer perquè són bones per a la seva formació, que els hem d'estimular intel·lectualment i física, i tota la pesca. No ens enganyem tampoc, també és una necessitat ineludible ocupar-los les dues hores següents d'escola. Perquè, quan en surten, a casa no hi ha ningú. El pare i la mare treballen fora. I encara bo que podem comptar amb els avis per encaixar hores i itineraris.

Amb la crisi, el nostre model ha entrat en fallida i la qüestió que se'ns planteja és dilucidar quants passos enrere haurem de fer

JO JURARIA QUE DE PETIT NO vaig estartan malalt com ho estan ara els meus fills i els meus nebots i els companys d'escola, que cada dos per tres hem de córrer cap a urgències per un no sabem ben bé què.. Del doctor Molins, encara me'n recordo, però no pas perquè el tinguéssim tot el dia a casa; haver-lo de cridar era un trasbals que patíem molt de tant en tant. Sempre he pensat que abans, les mares i les àvies, davant dels nostres mals de panxa, se'n sortien més bé que no pas nosaltres. M'ho penso, però no deu ser pas veritat. Comparar una època amb l'altra no és gens exacte. I, a més, molt injust. Tanmateix, és bo tenir el passat present, per saber de quin punt de partida som fills.

TOTES AQUESTES ACTIVITATS de més a més que fan els nostres fills ens costen molts diners al cap del mes. Que les puguem pagar, que les hàgim pogut pagar fins ara almenys, és el senyal de progrés més clar que tenim, si és que hem de mesurar el progrés en termes de poder adquisitiu. Si és així, efectivament, la generació dels seixanta i setanta som més rics que la dels nostres pares. Ara: també podem pagar-les perquè hi ha una xarxa pública que les finança i les subvenciona i que ens n'estalvia un tant per cent molt notori. Amb la crisi, tot aquest model ha entrat en fallida i la qüestió que se'ns planteja és dilucidar quants passos enrere haurem de fer.